

Haáz Rezső Múzeum Tudományos Könyvtára
Székelyudvarhely

Bethlen Hesse

Arca 3 Locus 12.

Haáz Rezső Múzeum Tudományos Könyvtára
Székelyudvarhely

SETETSEGET, GYASZT,'S FE-
LELMET OKOZÓ
NAGY ECCLIPSIS:

Melly,

ERDELY Nemes Provinciára fíralmason ,
és az igaz Haza' Fiainak reménségek 's várások
ellen, következett

NEHAI MÉLTÓSÁGOS LIBER BARO,

H A D A D I

Libra Bibliothecae Ap. Vasa helyen... Ref. in
VESSELENYI
István,
Censum... Székelyudvarhely
Nucle... Bibliothea Secaria Iohann...

Nap módjára szélesen mindenfelé fűgározott
meg-betsüllhetetlen Haza' Fia 's Ör-állója , és fok
fényekkel életében ragyogott URI FÉRJFIU
ő EXCELLENTIAJA' EL-ENYÉ-
SZ É S É V E L.

K O L O S V Á R A T T ,

Nyomtt: 1 7 3 4. Éftendőben.

Ki is, 'ambár egy v'erből teremtetett legyen az egész Emberi Nemzetség; a' sárt teremtő, 's azt hatalommal bíró, 's szabados tetkése szerint formáló, bölts és hatalmas ISTENnek kegyelmességéből, eredetet vött, mind ATYAI mind ANYAI Ágakon, Nagy Hivatalokban 's Tekintetekben, mind a' Véres Mars mezején, mind a' kemény-válogatást ki-rekeftő IGAZSÁGnak Törvény-Ékiben gyakoroltatott URI Szüléktől. Kiknek tekintetre lött első lépések jöllehet a' mostoha hírek miatt el-rejtetett Instrumentumokból méltóképen ki nem világosodhatik; mindazáltal bizonyos a' hiteles jegyzésekből, hogy már 1569-ben VESSELENYI MIKLOS Itéző-Mester lött legyen. Ugyan azon Százban, hallhatatlan nagy Nevü Vitéz Fejedelem 's azután Lengyel-Orfági, ma is élő kedves birü Király BÁTHORI ISTVÁN mellett, mind bátor Vitézi Évét, mind méfke látó nagy elméjét, gradusonként ki-tündöklött VESSELENYI FERENTZ: Vitézi jeles remeket adván, BÁTHORI ISTVÁNNak ama' föld' s'eprejből gazdagságra 's méltóságra bágott nevezetes BEKES GÁSPÁR ellen lött hadakozása' alkalmatosságával. Ki a' bitván daróztot Fejedelmi Sagummal, Vitézi veres bársony paláстал, 's a' parafkt kézben illő görtsös-botot Fejedelmi buzogánnyal, dölýfös fel-fuvalkodásból igyekezővén el-tserélni; fejét, sarkát, karját, jó Fejedelme ellen fel-emelni vakmerőképen bátorkodott; de ISTENnek igaz itéletiből, Nyárád-tő és Sz. Pál között, gyűjtött sok Katonái éles szabjával le-arattattak, nagy rézek Maros örvényeiben süllýdett: több válogatott Vitézekkel VESSELENYI FERENTZ-is a' meg-bódúlt sokaságot üzvévén, 's vakmerő nyakokat nem tompa vassal tsapkodván: büségének jutalmában Fő Bé-járói tíftelesség adattatván. Minekutánna pedig mindenfelé ki-tündöklött birü BÁTHORI ISTVÁN Lengyel-Orfági fényes Királyi Éékben helybeztetett volna; bozzá-tsatolván magát VESSELENYI FERENTZ,

RENTZ, mind a' Mufka Tzár, mind a' Dantzkai bíres, de a' Királynak meg-bódolni nem akaró Respublica ellen folytatott erős hadakozásokban, nagy tanátsát 's fényes fegyverét, állhatatosan 's hűsösen annyira tündököltette; hogy gradusonként tekinteti 's méltósága a' Király előtt nevednék. Ugyan-is tétetett Lands-koronai és Lipniciai erős Várakban Kapitányá: azután magas és keles elméjéért 's experienciájáért Tanáts-Urrá válaftatott: 's nevedkven érdemei, 1582-ben BAROI Titulussal 's Méltósággal sokaknál fellyebb magaftaltatott. E' jeles URnak Fiai voltanak VESSELENYI ISTVÁN, és VESSELENYI PÁL. kik BATHORI SIGMOND bóldogtalan Fejedelem idejében, nevezetes Nagy Emberek, Sirmiai és Meteliei Kapitányok voltak: és oétán BATHORI GÁBOR Fejedelemtől 1612-ben HADAD Várára Privilegiumot nyertenek; ISTVÁN Tanáts-Ur és Közép Kólnok V. Megyei Fő Isbán, PÁL Fő Kints-tartó lévén. VESSELENYI ISTVÁN, nyert ISTENTől Házasági ajándékban két igen jeles Fiakat, FERENTZet és ISTVÁNT; FERENTZ Uri Familiájának méltóságát Nemzetünkben első tekintetre emelé; mert ő ama' bíres, és BETHLEN GÁBOR 's I. RÁKOTZI GYÖRGY Fejedelmek idejekben II. FERDINANDUS Fels. Római Tsáfár és Magyar-Orfági Király mellett vitézüil forgódott PALATINUS. Ennek Testvér Ötse VESSELENYI ISTVÁN, köté maga mellé kedves Hites-Társul, néhai M. L. B. LONYAI SIGMONDnak közelebb jelentetett Felséges Tsáfár Tanáts Ur Hívének édes Leányát, LONYAI ANNÁT: kiknek ágyok gyümölsözék, Ága fegvén FERENTZnek, a' VESSELENYI Házat egy fekrátska által el-alunni nem engedő VESSELENYI PÁLban: maga az édes Atya VESSELENYI ISTVÁN, jeles Ifjú Férfjú korában, a' Hazának zölldellő remiénsége ellen meg-halván, 's el-hagyatott Uri Özvegye, néhai, sok ütközeteket 's próbákat tött, söt Tatárok közt fogságot 's rabi vasat vifeltt KEMENY JÁNOS Fejedelemben Sz. Házaság által kötett-

tetvén. Ez Fejedelmi bñlts Anya nevelé egyetlen-egy félto kintsét, VESSELÉNYI PÁLT, a' bartzot s' kardot kedvellő nyughatatlan MARSnak igen igen sok ferentséken meg-fordúlt, de ISTENTől öríztetett, 's végre APAFI MIHÁLY M. Fejedelem idejében, Fő Generalisságot ért Vitéz Fiját. Ki, [hogy Uri Familiája] fővéténeke víkont lángot vetne; ISTENi igazgatásból, Hites-Társul magához köté, Nébai Uzoni BÉLDI PÁL, Tanáts Ur', édes Leányát BÉLDI 'SU'SANNÁT: a' ki kiváltképen való Égi jóakarattól, 1673-ban, Augustus hólnapnak 21-dik Nappján, böl dog órában, 's ba szabad úgy éolanunk, ferentsés tsillag alatt, élle VESSELÉNYI ISTVANT, kinek somorú Ecclipsisét, mostan minden igaz Haza Fiai, meleg Könybullatásokkal, 's jövendő gonofitól rettegő félvel kefergik. Jobb vala ez a' M. VESSELÉNYI HAZban tiz fiaknál-is; mint a' kinek öfve-barátkozott 's ölelkezett Virtussai, nagy elme, nagy tanáts, ISTENi félelem, epe nélkül valóság, ~~Résztesség, józanság, forgalmatóság~~, puffadást ki-rekeftő Uri alázatóság, ~~Emberség~~ büzgöság, fáradhatatlan munka gyözés, büség, 's a' t. Nem öt, nem hat, külön-külön Uri Férjsfiakat kedvesekké 's böl dogokká tehettek volna, úgybogy, el-lebessen azt félle, biba 's mázos bizelkedés nélkül a' Poétával mondanunk: In te mixta fluunt, & quæ divisa beatos efficiunt; Collecta tenes. Idejének buzalkodásával együtt nevekedvén benne a' Virtusok, kitsínységétől fogva nagy reménségre fágúldott, 's mindenkor magához hasonló lévén, a' Kegyeség' fép Scholájában lött fényes gyalúttatása után; LEOPOLDUS Fels. Tsáfár idejében, a' Váradí erös Várnak meg-fállásakor, önként magából ki-ragyogtatta, hogy a' jámborság és tsendes erkölts mellett, ki mérné a' kevély Pogány ellen a' kardot-is rántani: melly büségét a' Fels. Imperator K. Szólnok V. Megyei Fő Isfánsággal jutalmaztatá, 1699-ben; és ugyan fép fúrnyakon ki-bírhedett kedves Virtussai okozák, hogy amaz élő és meg sem halható Nevü Meltóságos Gubernátor, Losontzi BANFFI GYÖRGY G. ö Excellen-tiája,

tiája, kedves és édes Leányát, M. BÁNFFI KATA G. Kis-Af-
 fonyt, nagy remétség alatt, Házas-Társúl nékie adná, 1700-ban,
 Juniusnak 22-dik vidám Napján. Így sordüle kerentséje' Napja
 e' Méltóságos Férjfiúnak, és az a' Napnak folyása ferint fellyebb
 fellyebb lépék, 's az Uralkodó FELSÉGES HÁZban-is sugározási
 tiündöklenék: melly ferint, bizonyos lévén sok Virtussai között,
 győzhetetlen büsége; Fels. JOSEF Tsákartól, Erdélyben, Hazát
 igazgató M. Deputationak Præsessévé tétetett: és a' Felségesen
 Uralkodó VI-dik KAROLYtól M. Gubernium fel-állittatásakor,
 1713-ban Tanáts Uraságra, és tsak hamar 1715-ben N. Erdély-
 Országának három Nemzetekből álló Statussának, Præsidensségre
 kegyelmesen méltóztatott: és ugyan ezen Felségtől belső Status
 Confiliariusok közzé fámláltatott, 1729-ben Augustus hónap-
 nak 6-dik Napján. Ezen Méltóságos terbekhez köttetett a' Reform.
 Eklésiáknak, Collegiumoknak 's Scholáknak-is kegyes terbek, a'
 Fő Curatori nagy Név, és ISTEN előtt ditsőséges Titulus és fol-
 gaság: mellyet miképen ékesített, 's éjjeli 's nappali gondal foly-
 tatott legyen; tudva vagyon az ISTENnél. Kedves Hites-Tár-
 sa épen méltóságához alkalmaztatott Égi nagy ajándék, 's Karbun-
 kulus árrát felyül baladó drága Glenodium, és mintegy Nap mellé
 köttetett tífia Hóld vala: Kitől-is fármaztanak réf ferint a'
 Menyei kertbe által plántáltatott kedves Virág-falak, KLARA,
 KATA, BORBARA, és KRISTINA, Kis-Affonyok: réf ferint na-
 gyobb-nagyobb remésségre búzalkodó Tekintetes Fiatalok VESSE-
 LENYI FERENTZ M. Iffjú Ur, és VESSELENYI ISTVAN, M. Ka-
 pitány Urfi: VESSELENYI MARIA M. L. B. Bran. JOSIKA MÓSES
 Ur ö Nagysága' kedves Hites-Tár-
 sa, és VESSELENYI 'SU'SANNA,
 R. SZ. B. G. SZ. TELEKI ÁDAM Ur ö Nagysága' femeinek gyönyö-
 rüisége. Így áldattatott vala meg mindenselől ez Istenfétő FÉRJ-
 FIU! e' romlott 's bomályban forgó Magyar Nemzetnek vidámitó
 kies NAPja, sok és nehéz terbeket viselt magas OSZLOPja, Mélt-
 óságos Uri Házának egyetlen-egy ritka FENIXe, válaftott édes

Hites-Társa fivének FELE , Uri kedves Magzatának díje 's reménsége. De meg-eléglé a' Nap felett és alatt lévő minden dologoknak módot adó's batárt tzigalmazó Felséges ISTEN e' jeles NAP-nak futását , és lassanként , néküink igen komorú , de magának igen örövendetes Eccclipsisre 's el-enyészésre juttatá , ezen Emberi elmébe nem ötlött romlásfókat , sok felé Európában kült decretalis 1734-dik Eftendőben , Aprilis hólnapnak 27-dik gyáfos Napján. Mind az Ég , mind a' Föld küntelenül korgalmaztatott , és a' könyörgés 's kiáltás az ISTEN füleibe-is fel-batott , ezen , egy Seculum alatt-is nem kületendő Nagy Elő-sának meg-hagyattatása iránt ; de tsak a' Mennyei tanács állott-meg : melly kerint a' mi félvekes Egünkről el-tünt kép NAP a' Mennyben derült-fel. Meg-alázza magát , 's mint a' néma hallgat erőssen , sebes lelkü édes Özvegye ; keseregnek kedves Gyermekai ; gyáfol az Eklésia ; óhajtnak a' Fő Rendek ; bánykodik sok féle gondolatok' habjai között az Ország ; és siralmas Verséket rekkető pennával ír , 's akadozó nyelvei buzog.

a' MAROS-VASAR-HELYT Kegyelem
alatt élő R E F O R M A T U M
N E M E S C O L L E G I U M.

Emes Magyar Nemzet a' fagyos Ézakról,
Eredeti szerint szép Nap-támadatról,
Asiának mezeje függő határáról
Ki-jöven; hires lött sok jeles dolgáról.

A' Földnek Nagy URa fogta vala kezét,

Tanította böltsen fel-vetnie tegzét,

Szerentséssé tötte tiz száz sok ezerét,

'S Európán folytatta gazdag vizü erét.

Király, Nép, Tartomány, előtte meg-romlott,

Fenn nem maradt egy Vár mellyet meg-ostromlott,

Szintén Galliáig mint árviz ki-omlott,

Rendi, Éíve, Kardja, mind addig nem bomlott.

E' jó Földet ISTEN néki meg-nézte vólt,

Attól fogva, honnan buzog a' sebes Olt:

'Siros hantja gyümöls-termő, és nem meg-hólt,

Fő a' Földek között, nem meg-vetendő fólt.

Melly okon-is reá sok Nemzet ásitott,

Bánván hogy fors nékik illyent nem hasított,

Köröm Éakadt érte, 's kard kardot táfított,

'S igen sok helyeken halmot fokasított.

De Magyarnak esett hatot vető kotzka,

Izzadt érte homlok, Hát, és Vál-lapotzka,

Nyak Éakadt, Vitéz kar tsonkúlt, és lött kotska,

Nem kardélyban áll hát ez állapototska!

Akkor a' Nemesség nem sárga lovan járt,

Vitéz legény törrel öklelt Török 's Tatárt,

Nem othonn nyújtózott; oltalmazott határt,

'S Virtusért nyert Kastélyt, Armalist, és szép Várt.

E' Vitéz Scholából költek sok Heftorok,

Kard végire termett 's Sárkányt öltt Bátorok,

Sok Uri Ház-népek, kiknek idős korok,

'S Mars mezején esett Eleiknek torok.

A' Kereftyénségnek így nőtt-fel Bástyája,
 Jordánig villogott élesült Szablyája,
 ANDRÁS Királynak ezt tanítja példája.
 Kivel Nilusig ment Magyarok Dandárja.
 Meg-vötte a' Török a' hires Drinápolyt,
 Tsázar lakó-helyét nagy Konstantinápolyt,
 Scänderbég Földéig Epirusig el-folyt,
 Rátz 's Bolgár-Országban fok zemeket ki-tolyt.
 Kandia, Velentze, érzett Pogány fegyvert,
 Olaszok közzül-is melly fokakat meg-vert,
 Siciliánál-is vér festette Tengert,
 Török Magyaroktól de vad-almát sem nyert.
 Kedvén ült 's kényére sétált Német-Ország,
 'S tsak hallotta, Magyar feles Törököt vág,
 LASZLO Király Hada fok hegyet völgyet hág,
 MATYAS-is izzadoz, Kit esmért e' Világ.
 Sok vére el-folyván ostan erőtlenült,
 Szegény Magyar, s' Éama igen meg-kevesült,
 Még-is ijettében rejtekben bé nem ült,
 Míg Moháts mezején LAJOS el nem merült.
 Azután Vitézi Farva meg-hanyatlott,
 Inat-ütött lova bennaságot kapott,
 Napkelet, Napnyugot rajta nagyot tsapott,
 Karja rab-Éjra költ; siralmas állapot!
 De még-is vég-képen téjjé nem vált vére,
 Maradt veséjénél egy kevés kövére,
 Tekintett rosdásult tunya fegyverére;
 Ne jútna vég-képen hogy Pogány örvére.
 Sok változás után ISTVÁNT tsemetéze,
 BÁTHORI fényes HÁZ, kire fok zem néze,
 Termézetnek vala Ez Szentelt-Vitéze,
 Kit ézzel 's erővel jelesen intéze.

Fejedelmi fényben Ez mikor öltözött,
 Sok hervadt Éveket, mint harmat, öntözött,
 El-özlött kezeket mert öze kötözött,
 Nemzete' javáért forgott tűz 's viz között.
 Paraét, durva Törsök adta BEKES GASPART,
 De Nagygyá lött, 's fajzott Nemzetének nagy kárt;
 BATHORI dízének ez ember sokat árt,
 Nem érvén kontzával, Fő Méltóságot várt.
 Sok gyűjtött Hadával Szent-Pál 's Nyárad között,
 BATHORI ISTVANNal végre meg-ütközött;
 De rettent serege Marossal küzködött,
 Mellyet bal Szerentse 's örvény meg-kötözött.
 VESSELÉNYINEK itt nem henyél Éablyája,
 űzi BÉKÉSt, a' mint futhat paripája:
 Nézi Fejedelem, Hivének próbája
 Mint esik, *Hazádellő* *hogy legyen* *pálmája* *tára*
 BATHORI tsak hamar, *Lengyel* *Király* lézen,
 Urát VESSELÉNYI el-késéri kézen,
 Kitől Fő Bé-járó Méltóságot vézen,
 Fő Kapitányságot, Szerézt, ahhoz tézen.
 Tündöklík Virtusfa Muzka ellen oztán,
 Kit méllyen sebhedett vólt BATHORI ISTVÁN,
 Dantzka-is rettegett, ne maradna pusztán;
 Kemény nyakára az Király-kardját húzván.
 VESSELÉNYI FERENTZ Tanáts. Uraságot,
 Sok hartzai után nyere BARÓságot,
 Vér Éinnel festetett fényes Méltóságot;
 Mars' mezején Virtus' pontyára úgy hágott.
 Ugy terjede oztán Uri Háza fénye,
 'S a' Magyar Nemzetnek onnan költ reménye,
 Tanáts-házban 's Mezön Fegyvere 's Törvénye,
 Szerentsének nem vólt mert tsak jövevénye.

Handwritten notes:
 1. *Handwritten signature/initials on the right margin.*
 2. *Handwritten note: "Lengyel Király lézen"*
 3. *Handwritten note: "Házádellő hogy legyen pálmája tara"*
 4. *Handwritten note: "Lengyel Király lézen"*

VESELENYI FERENTZ Palatinus, nagy hirt
 Lobogtatott, számos Töröknek ásat firt;
 Mind *Arsal*, mind *Marsal*, mivel jelesen birt;
 Enyézésén a' két *Schola* fokáig firt.

VESELENYI ISTVÁN testvér Ötse ennek,
 LONYAI ANNÁért ő Követi mennek,
 PÁL Urfi Éarmazván, öröm támad benne;
 Annál inkább ÁGA hogy Éezett FERENTZnek.

VESELENYI PÁLban buzgott a' *Mars'* vére,
 Fő Generálisi Méltóságot ére,
 Sokszor hat, sokszor vak volt kotzkája bére;
 De még-is tsak vágyott Katona kenyérre.
 De látván Törsökben hogy tsak egyedül ál,
 Sok próbán forogván kard élire talál,
 PÁLnak, mint PÉTERnek nem kedvez az Halál,
 Meg sem kérdi, Pajtárs! te ki fia valál?

Azért gondolkodék Élete Párjáról,
 'S jó hirt hallván jeles BÉLDI 'SU'SÁNNÁról,
 BÉLDI PÁL, Tanáts Ur, édes Leányáról;
 Uzonig bé-méne Hadad Vár tájáról.

Szívének 's Fémének tették a' kegyes Szüz,
 Mind kettőben egymás iránt gerjedett tűz,
 ISTVÁN tündöklése tölök bánatot üz,
 'S remény lantz fémeket bokrosfőn őfve füz.

Ugyan-is olly vala mint egy Angyali kép,
 Homloka, ortzája, kellemetes és lép,
 Tetétől mind talpig frissen gyalult és ép:
 Engedelmes, Éelid; mondták ez nagyra lép.

Tündökölni kezdett a' mikor elméje,
 Olly volt mint egy galamb, mellynek nints epéje,
 Nem komor, nem Éilaj, vidám kedvetskéje,
 Szüléit vidító módos nyelvetskéje.

Kedves volt előttök miként szemek fénye,
 Uri regulák közt hogy nőne reménye,
 Ne leplösítene Világ téteménye;
 Mint nem-is molskolá-meg az erkölts kénye.

De mivel Nemesnek a' tudomány' díze,
 Fényre lépett Háznak a' böltsefség ize,
 Hitván Nemes kit nem öntöz Musák' vize;
 Mert ha Éól, ki tették hogy balgatag Éíve.

Azért jó idején Virtusok kertében,
 Plántáltatik, nőne UR esméretében,
 Uri Lélek laknék. Éép Uri testében,
 'S úgy lenne Fő, nem fark édes, Nemzetében.

Jó Anya Kolosvár, 's Virtusok műhelye,
 Salaktól ezüftöt tisztító tégelye:
 Onnan van, hogy foknak jól kent a' tengelye.
 Kis VESSELÉNYInek ott adaték helye.

Jeles Éép elméje ottan fényesüle,
 Nemzete javára naponként kézüle,
 Hív Tanítóihoz ragada 's hevüle,
 ISTEN Törvényéhez buzgón melegüle.

Végre Valet monda nyájas Minervának,
 Fogadván örzője lelé intő Éavának:
 Oztán Várad alatt Éolgált Vitéz Marsnak,
 'S hire fülébe ment LEOPOLD TsáÉárnak.

Szólnok Vár-Megyében hűsége' jutalma,
 Fő Éspánság lön, mint első arany alma:
 De mivel munkához nem tettett unalma,
 Lassanként hegygyé nőtt Virtusai' halma.

Az Uri Éfjaknak eleven példája,
 Magát módban tartó fokaknak tsudája,
 Feslett erköltsel nem festetett táblája;
 Nem izzadt Éüntelen kezében kupája.

Azért mindenfelé Éép hire terjede,
 VESSELENYI Háznak FENIXe erede,
 Hozzá Éép Szüzeknek Éívek ereÉkede,
 Tsak épen meg-kérni hogy nem mérÉékede.
 VESSELENYI arról de tsak ISTENnek Éólt,
 Mikor titkos helyen ISTEN 's maga közt vólt:
 Pár vólt a' kit ő kért, nem tsak valami fólt,
 Tízta kegyességben kit nevelt záros bólt.
 Jó Leányt nem Éükség Vásárban ki-tenni,
 Commendálására kúfár nyelvet venni,
 Nem illik piatzon annak jöni 's menni:
 Ha betsi van, róla jó hitben kell lenni.
 Gubernator BÁNFFI GYÖRGY Gróff Éép Szüzeket,
 Az Égből nyert, mint meg-annyi Estereket,
 Termézet munkáit igen ékeseket,
 Kik tudják az Uri rendes fenyítéket.
 VESSELENYI ISTVÁN oda vonta Ivét,
 Hogyha találhatná BÁNFFI KATA Éívét,
 ISTENnek jelesen formált keze mivét,
 Ugy nyerhetné Égből kedve Éerint Hívét.
 ISTEN igazgatta, 's a' nyila jól jára,
 Nyeré a' Koronát, kit óhajtva vára,
 Szívében mint drága Kárbunkulust zára:
 Így vigyázott az Ég e' BARO javára.
 Mert Méltóságának, e' lön nagy segéde,
 Bölts mint Abigail, fontos a' beÉéde,
 Rendben van Udvara és minden Tseléde,
 Nem rongyos, nem koplal van illő ebéde.
 Nem-is meddő; termett Uri gyümölsöket,
 ÁÉtalt ékesítő Éép Olaj veÉÉöket,
 Kiknek dízüil adta ISTEN erkölsöket,
 Tekintetben tartja az Haza-is öket.

Feslett Fiú 's Leány motsok a' nagy Házban,
 Nintsen gyönyörűség benne, mint rút vázban,
 Sok nagy Familiák így borúlnak gyászban,
 'S hevernek betstelen gyalázatos mázban.

Kényén nőtt gyermekek züléiknek rozzal,
 Fizetnek; de bizony érdemlett gonozsal:
 Ha te meg nem vered, meg-vér ő ostorral,
 Absólon módjára illet sok bozzúval.

VESELÉNYI Házban nem fért ez a' métely,
 Erköltstelenségnek itt nem adatott hely,
 Melly illy Virágokat nevelhet, bóldog mely;
 Illy drága példára sok Uri Ház fel-kely.

VESELÉNYI farva fellyebb emelteték,
Præsidentsül Ország' elibe ülteték,
 Tanáts Urasággal Bétsből tisztelteték,
 Belső Tanács közt is széki le-teték.

JOSEF 's KAROLY Tsáár jó hírét hallotta,
 Hív, tanácsos, okos, minden azt mondotta:
 Mértékletes, jámbor, természet úgy hozta:
 Illy fok Virtus díszét ez Urnak okozta.

De készítette volt BÁNFFI GYÖRGY *Scholája*,
 Ott izzadt nékie műhelye 's próbája,
 Sokat látott, hallott, mert bölts volt példája;
 Irt fokát, nem hevert tanuló pennája.

Fel-vötte 's értette Ország állapotját,
 Vi'sgálta Törvénynek kitsinyét és nagygyát,
 Ki zívta VERBÖTZI velejét és fagygyát;
 Így gyújtott magának igazgató fáklyát.

A' tudatlan Biró tsak falra festett kép,
 (: Mint egy Bölts mondotta :) vak ott az egész Nép:
 Fő lispán, Tanáts Ur, *Titulus* igen szép;
 De tsak ott, a' holott tudomány van, 's ész ép.

Vajmi nagy fáradás *Magistratus* dolga!

Mert ő ISTEN alatt nem Ur, hanem Szolga,
ISTEN' Népét hogy ha jól nem igazgatja;
Kemény ítéletnek oltora meg-hatja.

Az Ekklesiá-is VESSELENYIre néz,

O nagy gond! a' mikor az idő illy nehéz:
Jó Éélben kormányos lehet tudatlan kéz,
De nem mind édes az, a' minek neve méz.

E' nagy Ozlop - Embert e' gond fárasztotta:

Törődöt lelke, könyv kemét apasztotta,
Ezerfer nyúgalmát félben szakasztotta,
Jó kedvtől ortzáját 's szívét meg-fosztotta.

Mindenfelől Reá, mint viz, panasz tódult,

Tudni kellett Néki, ha hol ki meg-bodult;
Ő helyt tartott Örrül, ha más tovább lódult,
Szív fojtó búbán tsuda hogy meg nem fúlt!

Mikor más jól alutt, ő akkor dolgozott,

Vagy diktált, vagy irt, vagy buzgón imádkozott:
Nyavalyájában-is másról gondolkozott,
'S naponként mint faklya el-is fogyatkozott.

A' munkás elmének szükség meg-pihenni,

Erövel-is néha vidámságot venni,
Mozgásból a' tsendes nyúgovásra menni;
A' Tudósok bizony így szoktanak tenni.

Többet izzad feje; a' ki mást igazgat,

Mint annak ki estig barázdát hasítgat,
Vagy kását és kapát pöröllyel lapitgat,
Gutta ütés nem sok vaskos kovátsot hat.

A' kapás, a' kasás jól izzik, jól eszik,

Nem sok elme törés a' kapát mint teszik;
De a' kik elmével 's testtel munkát veszik,
Azoknak a' jó-is jó izün nem esik.

Ez Uri-Embert-is munkának a' foka
 Meg-hatá, 's lön benne *Ecclypsis*nek oka:
 üté, vágá kinnak mind éli 's mind foka;
 Tetétől mind talpig látzott a' nyomdoka.
 Izetlenné válék étele 's itala,
 Nem jól esett, ha tsak kevés-is bé-fala:
 Kedves Társa azért búval hogy nem hala;
 Mert maga főzte-is tsak kedvetlen vala.
 Szemétől-is bútsút vött vala az álom,
 Pánaflott, nyugalmom' imé nem találom!
 ISTENem! éjtélakám' vigyázva émlálom;
 Ugy érzem, ez ágyban világtól meg-válom.
 Mellyét-is lélegzés nehézsége fogta,
 Szív forulás tüze sürgette, forogta,
 Őzve sereglett kín ugyan meg-koholta;
 De ISTEN *vele* *volt*, a' melly *fújtolta*.
 Értelmes Orvosok a' mit gondolhattak,
 Patikai Éerek között találhattak,
 Szorgalmatos gondal futottak, fáradtak;
 De a' romlott testben tsak nem használhattak.
 Lelki Patika-is meg-volt, 's illatozott,
 Kit ISTEN Szolgája Éüntelen áldozott:
 Egész Eklésia buzgón imádkozott;
 De az Ég ugyan-tsak még-is hadakozott.
 Kérlelték, tenné-le sebhető *vele* *fejét*,
 Ne idézné perbe most Szolgája fejét,
 Mint Ezekiásnak nyújtná éztendejét,
 Nagy Fánknek tövére ne vetné fejféjét.
 Gondolná, hogy Éíve tífza volt Urához,
 JÉSUShoz ragadt, mint ditső Váltójához,
 Hív volt, 's forrott lelke az Eklésiához,
 Romlik az; ha mostan réája dülést hoz.

Kedves Hites-Társa és kedves Gyermekei

Kiálnak ISTENhez ; kegyelmezzén néki !

Follyanak hasznoson tovább még kerekí ;

Mert ő Izraelnek lova 's fűkere.

Maga-is a' Beteg irgalmas KRISTUSHoz

Kéréssel, jött és ment, várván flastromot hoz :

Fogadván, még buzgóbb lézen Szent Házához ;

Ha mi jót tött, fokkal többet töld még ahoz.

Végre bizá magát egészen JÉSZUSra,

Lelkeket éleztő 's gyógyító Mirtusra :

Légyen néki Ut 's Ok a' Mennyei Jusra,

Örök ditsőségben tündöklő Virtusra.

Szóla JÉSZUS: enyim VESSELENYI ISTVAN,

Ki nemes edényem énnékem, nem hitván,

Vért ontottam érte, mint Kezes, Kerektán,

Efedezéfekekkel ő-is engem kíván.

En adtam vólt néki lételt 's valóságot,

Jeles elmét, 's azzal Földi méltóságot,

Már meg-tették, hogy ő nem hitt hazugságot ;

Mert adok nékie mindjárt bódogságot.

A' ki engem' tisztel, Atyám azt tiszteli,

En érettem fíntén az Égbe emeli,

Engemet meg-vető Poklot helyül leli,

Örökké égő tűz kínait neveli.

Rendeld-el hát Házad', Fiam, VESSELENYI,

Életed és munkád fíntén elég ennyi,

Lépésed' meg-mértem, tudom légyen mennyi ;

Dízed már nem Földi, hanem lefűz Mennyei.

E' kegyes válafezt nagy hálakat ada

A' Beteg, 's fívében nagy öröm támada,

Mint Mófesnek fájja áldásra fakada ;

Mellyet halljatok-meg, melly böven árada.

Fő gond annak övét adni a' ki felső;
 Nekem pedig ISTEN után a' leg-első
 Felséges Tsázarom; azért ajtót leső
 Szómat innen kezdem én majd porba eső.
 Ugy vagyon, a' reám FELSEGETÖL fűzött
 Tíztségekben, egyik nehézség mást üzött,
 Sokszor rotyogtató-képen ugyan főzött.
 Gondok heve, 's néha csak-nem meg-is gyözött.
 Mindazáltal minthogy tágulástól üres
 Nem vólt éltém, hanem friss üllő vér-eres;
 Lennék háládatlan lelkükkel egy - Éres,
 Ha tiltanám, a' mit a' Nap-fény ki keres.
 FELSEGENEK tehát buzgóan köszönöm,
 Hogy fok tíztségségtől nyomatni küzöböm'
 Méltóztatta, 's nem-is parantsola fűnnöm
 E' jóktól, sőt fellyebb-fellyebb hagyta önöm.
 Ezekért foglálnom a' mégvala szabad,
 Nem késtem; de ollyas vizem immár apad:
 No! nyelvel hát hozzá, a' míg le nem tapad;
 Ne jusson HATODIK KAROLYNÁK süllyedt pad.
 Ne hibázzak véle, ha kérem FELSEGET,
 Hogy, mint én éltémig Hazánk' félszégességét
 Nem örülé, hanem kívánatos végét
 Szabá; úgy ezután derültesse Egét.
 Mert én példámmal-is FELSEGE hiheti,
 Hogy Nemzetünket-is hűségre viheti,
 Ha mint fokott, lézen rendi, hava 's heti
 Terhének, 's a' jókat illő jó követi,
 Föként FELSEGERE bizom árva Házam;
 Tégyen többet mintha fok ezerem 's fázam,
 Maradna; e' remény tselekfi, hogy rázzam
 Gondom fokát rólam, és kevésbé fázsam.

Olly magasról alább és közelebb jöven,
 Vég-bezédem ered kedves Házam révén,
 Kinek tudom igen fojtós, hogy imé En
 Hanyatlék, egyébként még élhetős lévén.
 'Tsüggendező kedves Párom, BANFFI KATA,
 Eftendőknek kettő hiján hajtintz-hata,
 El-telék, miolta kettőnket meg-hata
 Az igaz tűz, 's köz volt velünk béke 's tsata.
 Az alatt melly fok lép tugarj jövének
 Reánk a' Mennyei Erő jó kedvének!
 Tiszteltek mindenek, Ifjak, Nagyok, Vének.
 E' légyen mostani bűnk enyhítő Ének:
 Okos kegyefségnek 's kegyes okoságnak
 A' kik forfosai, nem tsak oda hágnak,
 Számot vetvén, mennyi gonofit Világnak
 Vettek, de adnak-is helyt a' másik ágnak.
 Igy Mi meg-forgatván elménkben mind kettőt,
 Onnan a' jól tetőt, innen a' ki-verőt,
 Mennyi tért és völgyet, annyi hegyet 's tetőt;
 Tompíthatjuk nagyon a' sértegető töt.
 Azonban, ezmélyünk arra-is, hogy, bátor
 Tzifrázott-is földön laktunk, de tsak sátor:
 Meg dúllja ezt Mennyben egy foros fikátor,
 Oda jútás végett örvendetes a' Tor.
 Azt a' másik Hazát 's Vároft bölöglő UR,
 Szabad akármikor akárkit ha ki-űr
 Ez élet' rendiből, 's mint sárt minket úgy gyúr.
 Kivált mitől-fogva a' bűn erre rést fúr.
 Vagyon azon Urnak arra-is hatalma,
 Társúl adván ahoz magát nagy irgalma,
 Hogy ha engem földbe zár-is Sirom' halma,
 Tagúllyon rajtatok még-is vezély gyalma.

Bánat örvényébe mélyen ne merülly hát
 Midőn látod velem hogy nem ÉámlálÉ több mát;
 Keferü vizedbe vefs timporáló fát,
 Melly egyÉzer'smind légyen azt tartóztató gát.
 Nem kétlem, hogy némelly jó dolgokban a' mint
 Eddig Nálam nélkül el-jártál, a' Éerint
 Magadra lévén-is emberkedel meg-int,
 Nem hatÉ rajtunk esni kedvetlenítő tsint.
 Segéllyen-is minden jóra ISTEN' Karja,
 Hozzám hü vóltodért javadat akarja,
 Ne engedje, hogy bú férgé Éörnyen marja
 Szívedet; későre Lelked' hozzám zárja.
VESSELENYI FERENTZ és ISTVÁN, Fiaim;
MÁRIA, 'SU'SÁNNÁ, Leány Zálogaim:
 Négyen fő nyilakkal meg-rakott Ijaim,
 El-kézült Atyátok 'Titek' Éólitlak im:
 Mindnyájan egyeztek ebben, hogy enyímek
 Vagytok, 's én dízemre ki-varratott hímek:
 Mindenitek mint meg-annyi tsinos remek,
 Ha különböznek-is párosan a' Némek.
 Azért a' mennyiben így egy sórba estek,
 Néktek azon-féle Éinnel intést festek:
 Ne légyetek tsupa tsak lelkesült testek;
 Hanem nyomdokomként *Virtusra* nem restek.
 Ki-dültem En, de Ti helyemben álljatok,
 Jó ügyet, hogy allyas, meg ne utáljatok,
 Légyetek Éorófsan egybe kaptsolt tsatok;
 Igézet és átok ne fogjon Rajtatok.
 TíÉteteknek ne azt tartsátok, hogy sírást
 Tégyetek felettem Éertelent; de írást
 Adjatok felőle, hogy a' jó hir bírást
 Kedvellitek, 's ama' jól forgódott Gírást.

Luk. 19.

A' mennyiben pedig vagytok különösök,
 Ki egy, ki más-féle formán kézültösök;
 Alkalmatofságtok szerint öftönösök
 Léfttek; nézvén, mint hoz ágakat a' Tör'sök:
 FERENTZ, Ki idővel vagy nagyobb, 's Gazdának
 Következel, ATYÁD hü tartalékának
 Ki-fejezője légy, használj a' Hazának
 Ézzel, Éível, Éóval, ne kedvezz munkának.
 Napok hozzúsága adásék Magadnak,
 Ugy Párodnak, 's Töle eredő Magodnak,
 Reménlem, Érttem-is léznek, Kik forgódnak
 Jódra, 's a' gonofok fogai fogódnak.
 ISTVAN, Ki kedvének kelle az Hartz és Had,
 Kezdett ferénységed' emlekezetben hadd,
 Egész Kegyefséged' 's Hüséged' hozzá add,
 Hogy URADtól nagyobb nagyobb béréd kapjad.
 E' lévén éltedet ISTENem terjeszse,
 Hogy minden jóságban így mehefs nagy mefesse;
 Es, mint kinek helyén van Éive és eze,
 Sok Tisztesség felől ezt hallhasd: Neze.
 MARIA, egy jó Réf Néked már ki-jutott,
 Hogy JOSIKA MOSES keblébe vagy, futott;
 Az el sem vétetett még Töled; de fűjtött
 Hozzád-is a' bal Sors, hogy Rám tüzet gyűjtött.
 Mert egyik fényletöd Én valék más felől,
 El-vitetem pedig immár Éemed elől;
 De minthogy kárt-vallott ekként nem tsak TE löl,
 Enyhülhetz, tsak betsüld ISTENT kívül belől.
 'SU'SANNA, Éárnyadra repítettett madár,
 Az URnak Törvénye, mint tzikalmas határ,
 Légyen bé-nyomatva Szívedbe, 's így jól jár
 Arva Fejed, tódúl Rád nem sár, de Éép ár.

'Tsak TELEKI ADAM' Kezéből tágúlnod
 Ne történnyen, 's ujjabb gyáfzodba borúlnod
 Míg tellyes erővel lehetne újúlnod;
 Tűrhetöb leÉÉ, hogy most Érttem kell búsúlnod.
 Tartsa-meg hát ISTEN azt a' Kezet Értted,
 Tartson Tégedet-is, 's tellyesedjen kérted;
 Midön a' Kegyefség útát híven mérted,
 Adafsék Tíztesült Nagyok közzé férted.
 Mind két FŐ VEJEIM, Kiket már neveztem,
 Follyon úgy dolgoztok, a' mint Én eveztem;
 Mint fel-tött fő rzéлом másként nem téveztem,
 Ugy Irántatok-is ne érkezzzen veztem.
 ERDÉLYben KIRÁLYI Méltóságos TANÁTS,
 GUBERNIUMI név alatt intéző Ats,
 Itéld-meg, illő-é, hogy gyáfzlóra kiáts,
 Midön Tag-Társodat rekefzi erős ráts?
 Nem voltam ugyan-is Köztetek tsak árnyék,
 Hanem a' dolgokban lerénykedő Éárnyék;
 Terhekből Énnékem jutott egész környék,
 Meg-is nyomtak, mint nem fél hajtotta pernyék.
 Nem restellem vala tovább-is munkámat,
 Ha Rám hadgyák vala forgatni korzkámat;
 Sajnálom Miattam hogy tsonkaság támatt
 Rendetekben; de Más okozta hibámat.
 Jelesben, ah! Nálam Szerelmes FŐ, VALLIS,
 Mind a' mennyiben e' Rendben *Principalis*,
 Mind a' mint Országos Fényes *Generalis*;
 Mint fáj, hogy Irántam tsorbát lát-is, hall-is!
 Melly igen gerjedeze vala indulatja
 Hozzám: fokÉor vala merő Éltem Lantja,
 Nagy Ézeretetinek terjedő illatja,
 Szivemet nagy mélyen hatotta, és hattja.

Méltó hát ez ARANY FÖTÜL szakadáson

Búsulnom, 's kívánnom, hogy sok időt lásson;

Hibáimról, hogyha estek, meg-botsáfsón.

Légyen Nemzetünket lágyan fedő Bárson.

Nem különben Azon FÖHÖZ tartozandó

TAGOKAT-is kérem, engedni hajlandó

Szívet viseljenek Hozzám, ha halandó

Kovácz miatt történt valami vádlandó.

Meg engedek Én-is, és kívánom, teljen

üres helyem Ollyal, a' Ki oda iljen,

Az eddig tartott jó-mód tovább-is keljen,

Rajtatok új sebet vezély későn féljen.

A' mi Tisztetekhez alkalmas formát

Lelhettek példámban, tartsátok mint *normát*.

Ezt kívált: hogy jobban verhetni-el kormát

HAZÁNKNAK féliden, mint törvén csak tormát.

NEMES egéz ORSZÁG, STATUSI, Kik előtt

Idejekor ültem: előletek el-lött

A' sebes nyíl, 's épen állapatom úgy lött

Mintha lettem volna leg-régebbi Szülött.

Mentül izesebb volt Nékem tekintétek,

Felém fejjel-is tött rá-hagyó intéstek,

Sokszor Amen, 's áldás-mondással hintéstek;

Annál nehezb, hogy Gyácz' Postái nem késtek.

Akár HAZÁNK', 's akár magános Személyek'

Bajai fordúltak-elő, bátor mélyek;

Valamelly valóban kívántam, hogy élyek

BÉTSBEN; úgy forgattam hűséggel mit félyek.

Még-is Salamonnal nem egézen erő

Elmém, valamikor ha volt balra téro;

Botsánatot erről vagyok kézen kérő;

Lehet jóságtokban mérget ölö erő.

Parantsoljon ISTEN, 's KEGYES KIRÁLYATOK
 Mást ollyat, Ki által még jobbban áljatok,
 Köz Jóhoz, 's Egymáshoz közelebb Éaljatok.
 Nehézségitektől Éaporán váljatok.

ATYÁMFIAIRA elmémmel ha kelek,
 Illyeket közelebb BÉLDI HAZban lelek:
 Ezek Felek, noha érték a' vad Szelek;
 Jufsanak oda-is Éeretetes jelek.

Igy az hajdan fényesb Nemzet, LONYAI HÁZ,
 Azokféle, Kiket Szóm áldással ruház,
 Mint Véreket: Rajta az enyéÉzett fő máz
 Űsön-ki víÉontag ne férjen hozzá Váz.

EgyÉer'smind SOGORSÁG jufsán közel-lépett
 Igaz Méltóságos egy-néhány HÁZ-NÉPet,
 Kiket-is bal hirem Éivekben meg-tépett,
 Szólítok, és Éabok rájuk képet, Éépet.

BÁNFFI GYÖRGY és BETHLEN ÁDAM Gróff Urak, itt;
 Kikhez indulatom forrólag víÉen 's vitt;
 Ugy Árva Gróff BÁNFFI MÁRIA AÉÉony, Kit
 Gróff GYULAI FERENTZ mellé tett vólt az Hit.

Tartottatok Velem Ti merő majd frigyet,
 Nem tsak el-múlólag vetvén Rám Éem-igyet:
 Nem víÉeltünk Szívet Egymáshoz irigyet,
 Melly Éép vala látni együtt illyet négyet.

KöÉönöm-is példás Velem tartottságtok',
 Vérséggel érkeÉő hü Atyafiságtok',
 Igyekeztem Én-is hajlani Hozzátok;
 Kedvezzetek már, ha miben meg rovátok.

Kár hogy Éép frigyünknek meg-bomlani kellett,
 TavaÉÉal Éenvedni borzogató Telet.
 De ÉLET' URÁVAL nyertesen Ki perlett?
 Hajtsunk fejet, 's vegyük jó neven a' mi lett.

Pedig hogy vagy elébb, vagy többünk döltrével,
 Nem kézült ez eset: mert egy fel-költével
 A' fentül alkotott kötés nem bomlik-fel;
 Ha a' maradtaknak Szivek nem olvad-el.

Kivánom -is az el-tsüggedés távozzon.
 Egyéb akármilyen kárt elébb ne hozzon;
 Minden Tsemetétek nőjön 's virágozzon;
 Nem vélt fejelet-is feregetsét okozzon.

Kivülöttetek-is ha kik ilyen ferecske
 Just tartottak Hozzám; nekik-is bőv erü
 Áldást hagyok; a' mi Világban keferü,
 Légyen a' jobb Rézre öztön, és közörü.

De a' Testi külső Atyafiak mellett;
 Vagy, némelly tekintet ferecske, azok felett,
 Látok másféléket, kiknek-is így; feslett
 Szövegségen ferecske ferecske.

A' KOLLEGIUMOK 's EKKLESIAK ezek,
 Kiket Atyafiság dízével nevezek;
 Ezekből másként-is a' fegítő kezek
 Múltak, annál inkább hogy én el-evezek.

Ezek közzül hogy-ha talám mindenikre
 Nem ontottam egész esömet mind egyre;
 Gondos törődésim ki potólták 's helyre
 Hozták azt, vettető ferecske rám mint hegyre.

Mint a' nagy fájdalom ferecske a' kisebbet
 Homályosítani; 's hadjuk a' kis Sebet
 Nagyok közt; úgy ha mi bajt sérelmesebbet
 Ertettem, kéntelen mellöztem, egyebet.

Távol légyen panasz neven hogy vétessék;
 Mondhatom, hogy nekem tiz 's több rézsem esék
 A' belső bogokból, 's felest meg-is nyesék
 Közzülök; a' többi másokra vétessék.

Nem,

Nem, nehéz ISTENNEK állatni más Strását,
 Ugy meg-fentelni a' gyenge forgódását:
 O! ugyan ez idő annak bé-állását
 Kívánja-is; látjuk ígyünk' hanyatlását.

A' Éveket mint viz-folyásit úgy Hajtó
 Légyen homálytokat mekkére Élaljtó;
 Ne zároltasék-bé a' meg-nyílt víg ajtó,
 Apadjon a' nőni kezdett fekete tó.

Galambi Szelidség, Kigyói Okofság,
 MESTERÜNKTŐL diktált farkalatos Jóság.
 Meg-légyen, 's egyzer'smind Szeretet, 's Buzgóság:
 Így tovább bíratik az ostromlott Jószág.

Vagyon még-is helye a' bútsúzó Szónak;
 Mert miként felejtném Nemes KÖZÉP-SZONAK
 VÁRMEGYÉMET? melly vad Éelektől mint tsónak,
 Hányatik múltával a' Kormányozónak.

Ebben FŐ-ISPÁNSÁG' vállamon fektének
 Éftendei harmintz öt Éámra telének;
 Az alatt Sokan fok bettsel illetének:
 Ditsértem, 's ditsérem, a' Kik illyetének.

A' Kik itt egy vagy más nevü 's nemü Tíztet
 Vifeléndetek, jól vegyétek-fel, kíztet
 Arra En példám, hogy mindent, mint láng-líztet,
 Ejtsetek Éemefen, nem kívánván veztet.

ISTENÉT ISTENNEK, TSASZARÉT TSASZARNAK,
 Mindeneknek, a' mik Nékik méltán járnak,
 Adjátok-meg: légyen fogyta epe-sárnak,
 Kedverlen itallal igen tölt Pohárnak.

Nem lehet remélni, 's kívánni, hogy Napja
 Földeteknek ollyan jöjjön, hogy ne tsapja
 Semmi Éél a' Népet: elég ha harapja
 Módjával 's Ellenség prédául nem kapja.

Mert egy ez, hogy HAZANK védelmére kell fok;
 Másik az, hogy másként, Éilajkodó kosok
 Vólnának az HAZA-FIAKBOL, ha hasok
 Tsak mind telnék: vagyon a' türesre Éép ok.

Ajándékozzon hát ISTEN tsendes Lelket,
 A' nyomorgó Népnék 's kevés jajú Telket:
 Jó intés, hü Tanáts bé-vételre süket
 Fülek 's Szívek meg-ne gátoltyák ezeket.

UDVAROMBAN 's azon kívül híven Éolgált
 TSELÉDIM, JOBBAGYIM, Irántatok dagált
 Nem viseltem, vélem; Atyaképen dorgált
 Fenyitékem, mikor a' dolog arra vált.

Igy édesebbé lön Veletek élésem,
 Serénységekkel majd Éárnyan lett kelésem:
 Már egyéb Rajtatok való fegéllésem
 Nem leléz tsak követő's áldó Közönésem.

Minthogy a' ki Urát 's Gazdáját tiÉteli,
 Az azzal egyÉzer'smind ISTENET-is féli:

Ö FELSEGE rakja kebeletek teli

Sok jókkal, mig bövség Éükségteket nyeli.

De azt jól meg-lássa mind a' Kéz, mind a' Láb,
 Hüségében semmit hogy ne hadjon alább;
 Hanem Viz'-meritő', Pallér', és Porkoláb'
 Szeme előtt a' roÉ légyen meg-unt dib-dáb.

A' van hátra, már hogy bé-foglaljak Mindent,
 Valakihez Nevem 's Éomorú Hirem ment;
 Föként Vég 'Tifzteség' tenni Ki meg-jelent,
 Vagyon helye akar alatt, közben, vagy fent.

Szíveségtek ugyan Ennékem-is tetÉő;

De jutalmaztatáÉ az éltemet MetÉő,

Nem enged máÉt, hanem, a' jóért ugyan Ö
 Kiván lenni, híÉzem, tetéfen fizető.

A' több jók közt ezt-is adja elmétekre
 Erölsen, hogy földi árnyék éltetekre
 Szükséges a' tsendes hü okosság ere;
 Kegyetség mindennek izefitő fere.
 Egész NEMZETEMNEK Magyarán testálom
 Példámat, a' miben helyesnek találom;
 Több igékkel Világ' dolgát nem fámlálom;
 Azon légyen, Néki légyen Jó Vég-Alom.

EL-bomlik éltünknek abrants karikája;
 Sok Kedves Pároknak gyázt hoz víg órája;
 Piros Éint fel-váltja az Halál' sárgája,
 VESSELENYI ISTVAN UR ennek példája.
 Ortzája el-hagyta kláris pirofságát,
 Halál ragaftotta oda sárgaságát;
 El-hunt Napja, többé nem várja ujságát:
 Sokaknak neveli ez Éomorúságát.
 Késön kellett volna Ennek sirbe Éálni;
 De ISTEN' Tetkezésén mindennek kell állni.
 Lelkének testétől el-kelletett válni:
 Így akarta ISTEN Szentekhez Éámlálni.

Gróff Bethlen Adám, Urfi, Poëta.

JAJ a' zöld Laurusok Cupressusá váltak,
 A' Férjes AÉkonyok Özvegyekhez áltak;
 Mert Halál Postái hozzájok bé-Éáltak,
 Meg-változhatatlan el-válást csináltak.
 Ennek Éomfédságát BANFFI KATA tartja,
 KI KEDVES FERJÉNEK halálát siratja.
 Az Ekkléfiáknak mély ezen bánatja.
 VESSELENYI ISTVANT ORSZAG-is sohajtja.

Örül Mennyben Lelke érvén kívánt Végét;
 Mert meg-fokasolta ISTEN itt inségét.
 KEDVES ÖZVEGYENEK közöni hűségét,
 JESUS Orvosolja nagy keferűségét.

Gróf Bethlen Miklos, Urfi, Poéta

EGy Fő-Épületnek ki dőlt erősb fala,
 Mellynek a' régiség még nem ártott vala,
 VESSELENYI ISTVAN a' mikor meg-hala,
 Ezt okozta Halál' mérges viadala.

Ez Ház forsát Haza könyvezve sajnálja,
 Mert féltő tzéljának ma lett akadálja,
 Véletlen hogy Halál' kazája találja;
 Azért Hazánknek-is Napját felleg álja.

De ez akarata Mennyei FELSEGnek,
 Lelke ki-vétetvén adásék az Egnek;
 Igy nyerte Pálmáját a' Ép Kegyeiségnek.
 Az utolsó Nap lez helye egyféségnek.

B. Korda György, Urfi, Poéta.

JAj! miként végyem-fel Vers'író Pennámat?
 Miképen nyílsam-fel bé-űgezett Tintámat?
 Vallyon hogy kezdjem-el keserves Nótámat?
 Mitsoda Könyvekkel ártassam Ortzámat?
 Refket fel-vett Pennám, és, a' mit egyzer ír,
 Le-törli, minthogy tseng köztünk e' nem várt Hír:
 MEG-HOLT VESSELENYI ISTVAN. Olly igen sír
 Ezen HITES-PÁRJA, hogy magával sem bír.
 Oh gonof Szerentse! oh kedvetlen Ora!
 Örömrunket miért fordítád Jaj-Szóra,

És víg Tavažunkat Téli fagyos Hóra?
 Vallyon gyáfos Idönk fordul-é már Jóra?
 Vajha bús Fejemet valaki Kút-fövé
 Tenné az Ég alatt, vagy terhes Felhövé;
 És vinne olly Földre, melly pušta Mezövé
 Változott, vagy pedig fetétes Erdövé!
 Ott le-ülvén, Éjjel és Nappal síratnám
 EZ URI EMBERT, és fel-őzöval jajgatnám:
 Könyvemet, mint Zápor-eső, úgy húllatnám:
 Ortzáimat sürü Vizekkel áztatnám.
 Bús Szívem mind addig nyúgalmat nem venne,
 Míg-nem Könyveimből nagy Folyó-viz lenne:
 Hogy az Utonjáró, ki ott által-menne,
 Arra VESSELENYI Nevezetet tenne.
 De mi hažna téken mást egy Panažžára
 Bús Szívem, és Égig ható Siralmára?
 Mert, míg Panažomnak érnék vég-pontjára,
 Szállana a' szép Nap Estvéli Házára.
 Panažomat azért illendöbb le-tennem:
 Repölö Hitemmel jobb Mennybe fel mennem,
 Ott Könyörgésemben ISTEN előtt lennem,
 És Töle hathatós Vigasztalást vennem.
 ISTENem! NEPEDhez ne légy illy mostoha:
 Frisselje-meg ugyan azt Tüzednek Koha,
 Míg le-hull darabos falakja és moha;
 De ne hagy-d-el, ATYÁM, végképen azt soha.
 Elsék-meg ATYAI SZIVED már NEPEDen,
 Ne törj-ki több TZEDRUS-FAKAT Szent HEGYEDen.
 Viseled az ÖZVEGY-ARVÁT-is SZIVEDen,
 Mondjad Néki: NE FÉLJ, ESMÉRLEK NEVEDEN.

Haáz Rezső Múzeum Tudományos Könyvtára
Székelyudvarhely